

MartHA! tentatief brengt stuurloos gedrocht

Hondje Candy keft

ANTWERPEN — Het jonge MartHA! tentatief besloot een voorstelling te maken die anders was dan de voorgaande. Het einde tot aan de heupen in de val om zelf een tekst te schrijven en daar vrede mee te nemen. Jammer genoeg is *Het hondje Candy* niet eens een interessante mislukking.

THEATER

Van onze redacteur
Geert Sels

MARTHA! tentatief had een ader aangeboord die de groep uniek maakte. Producties als *Elias* en *Dat...dat* evatten telkenmale plastische bijragen van een kunstenaarscollectief. Ze baadden in een atmosfeer van kitsch en nostalgische charme. Opvangpunten waren music hall, folk, jongleurs en kunstenaars op kermis. De makers wilden iets magisch klaarstomen voor het publiek kon van genieten. Met alle tover die daar bijvoort.

En nu is er *Het hondje Candy*. Ivens met aandacht voor het kleine en het lieflijke, maar met omslagen en bochten die niet ter sake doen. Materialen en stijlen komen uit alle richtingen. Het resultaat is een compleet stuurloos gedrocht waar je zit naar te gapen omdat er toch niets tastbaars uit te halen is.

De verteltechniek vertoont verwantschap met die van Tolstoj in *Anna Karenina*. Daar kunnen de honden ook denken en spreken. Voorts is er een omgekeerde chronologie, zoals Martin Amis voordeed in *De pijl van de tijd*. De techniek moet deze keer helpen om de stamboom van onze behaarde held in beeld te brengen. De roemruchte voorbeelden ten spijt, doet de tekst van Johan Petitt daar weinig voordeel mee. Vooral omdat er nog een brok *Faust* en een toelichting over de locatie tussen komt dwarrelen.

De locatie is het voormalige roepkot van de scheepsherstellers, de plek waar de grote bonzen gelegenheidsarbeiders kwamen ronzelelen. Het is een lange ruimte met een verhoging ter hoogte van de middellijn. Links en rechts, ook op de verschillende hoogtes, zijn eilandjes aangebracht die een particuliere plek symboliseren. Zoals daar zijn: keuken en badkamer, of

een plekje op de heide. Die ruimtelijke markeringen zijn aangebracht, maar worden weinig accuraat bespeeld.

De opvoering begint met Luk D'Heu die als verteller de situering aangeeft.

Uit de inzoomende beschrijving blijkt meteen dat de schrijver van het stuk verliefd is op zijn eigen woorden: veel te lang, vol redundanties en storende tussenbemerkingen van de man aan het schrijfhout.

Strips

Kort gezegd is *Het hondje Candy* een schets van een gezin dat kreunt onder het gewicht van een dominante vader. Moeder wordt krachtig genomen op het aanrecht, zontje wordt geacht de soep lekker te vinden en hondje Candy siddert of playbackt. Doorgaans commentarieert de levensgrote hond het gebeuren met gehijg en bekken trekken. Soms leuk, vaak flauw.

De makers kunnen in deze veelheid geen dramaturgisch verloop aangeven. Soms is de handeling een ruw familiedrama à la Kroetz, dan is ze lieflijk en sprookjesachtig, dan *Faust*, dan een verheerlijking van het verleden. Het ontbreekt aan overgangen of associaties om deze structuur aannemelijk te maken.

De acteurs hanteren een uitvergroot spel dat doet denken aan strips of animatiefilms. Het is niet altijd overtuigend, in elk geval niet de hele tijd volgehouden.

Jammer, *Het hondje Candy*. Met leedwezen. Oprecht.

■ *MartHA! tentatief* speelt „*Het hondje Candy*”. Van 10 tot 27 november (20.30 uur), Rijnkaai 15, Antwerpen. Steeds van woensdag tot zaterdag. Reserveringen: 03-238.64.97.

Van 1 tot 18 december (20 uur) in de oude Acec-fabriek aan de Gentse haven, ingang Sint-Salvatorstraat. Reserveringen: 09-267.28.28.

Het hondje Candy: samenraapsel zonder dramaturgisch verloop. © rr